

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoSr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8518200140
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8518200140.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: L. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX L., pr. zast.: JUDr. Ladislav Riedl, advokát, AK so sídlom Konštantínova 3308/6, Prešov proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, pr. zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 4Csr/1/2018-182 zo dňa 30.12.2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, sp. zn. SRSAspA 13402/16 zo dňa 02.10.2017. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia uvedeného rozhodcovského rozsudku, ktorým bol zaviazaný na zaplatenie sumy 294,32 eur, úroku z omeškania vo výške 82,58 eur a trov rozhodcovského konania vo výške 96,18 eur. Rozhodcovský rozsudok žiadal zrušiť z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. e), g), i), j), k) a l) z. č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 1 ods. 1 písm. a); § 3 ods. 1 až 3; § 45 ods. 1 písm. e), g), i), j), k) a l), ods. 3 a § 46 ods. 1 z. č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní; § 39; § 558 Občianskeho zákonníka; § 7 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa po tom čo prvšie jeho rozhodnutie bolo uznesením odvolacieho súdu zrušené a po doplnení dokazovania zistil nasledovné.

4. Žalobca uzavrel dňa 18.04.2012 so spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., ktorá je právnym predchodcom žalovaného, zmluvu o poskytovaní verejných služieb a dodatok k tejto zmluve, na základe ktorej sa dodávateľ zaviazal poskytovať žalobcovi vymedzené telekomunikačné služby a žalobca sa zaviazal okrem iného platiť cenu za tieto služby. Predmetom uzavretého dodatku bolo okrem iného poskytovanie služieb v programe Naj 200 za zľavnený mesačný poplatok vo výške 11,99 eur mesačne a poskytovanie služieb v programe Viac SMS s 50 % zľavou z mesačného paušálneho poplatku. V dodatku bola dohodnutá aj zmluvná pokuta za porušenie záväzku riadne a včas platiť cenu za poskytovanie

služieb a ďalších povinností upravených v zmluve, dodatku alebo Všeobecných podmienkach pre poskytovanie verejných služieb, a to vo výške 47,80 eur. Doba viazanosti bola dohodnutá na 24 mesiacov. Právny predchodca žalovaného vystavil žalobcovi nasledovné faktúry: č. XXXXXXXXXXXX na sumu 88,15 eur so splatnosťou dňa 25.02.2013, v ktorej bola vyúčtovaná iba cena za poskytnuté služby; č. XXXXXXXXXXXX na sumu 102,44 eur so splatnosťou dňa 25.03.2013, v ktorej bola vyúčtovaná cena za poskytnuté služby a upomienka oneskorenej platby vo výške 4,99 eur; č. XXXXXXXXXXXX na sumu 52,94 eur so splatnosťou dňa 25.04.2013, v ktorej bola vyúčtovaná cena za poskytnuté služby, upomienka oneskorenej platby vo výške 4,99 eur a poplatok za obmedzenie služieb - neplatenie vo výške 16,50 eur bez DPH (19,80 eur s DPH); č. XXXXXXXXXXXX na sumu 32,99 eur so splatnosťou dňa 25.05.2013, v ktorej bola vyúčtovaná cena za poskytnuté služby a poplatok za prerušenie služieb - neplatenie vo výške 16,50 eur bez DPH (19,80 eur s DPH); č. XXXXXXXXXXXX na sumu 47,80 eur so splatnosťou dňa 25.02.2014, v ktorej bola vyúčtovaná zmluvná pokuta. Dňa 22.09.2015 podpísal žalobca dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávok v splátkach č. XXXXXXXX, v ktorej v bode 2 uznal záväzok vyplývajúci zo zmluvy uzavretej so Slovak Telekom, a.s. na základe vyššie uvedených neuhradených piatich faktúr, ktorých čísla boli uvedené v uznaní dlhu a pri každej faktúre bol v zátvorke uvedený dátum splatnosti s tým, že celkový dlh predstavuje sumu 324,32 eur. Žalobca takisto uznal úrok z omeškania vo výške 5,75 %, 5,50 %, resp. 5,25 % ročne zo súm z jednotlivých faktúr, a to odo dňa splatnosti tej - ktorej faktúry. V bode 3 dohody o uznaní bola dohodnutá výška splátok dlhu s tým, že splátky vo výške 15 eur bude žalobca splácať po 15 eur k 28. dňu v mesiaci počnúc dňom 28.10.2015. Žalobca uhradil 2 splátky po 15 eur dňa 29.10.2015 a 30.11.2015. Údaje o bydlisku žalobcu, výške splátok, dni ich splatnosti a dátumu podpisu zmluvy boli vyplnené rukou. Rovnaký deň, t.j. 22.09.2015, podpísal žalobca aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu. Uvedené listiny boli žalobcovi doručené poštou po predchádzajúcich telefonických kontaktoch žalobcu zo strany žalovaného. Z obsahu pripojeného rozhodcovského spisu sp. zn. SRSAspA 13402/16 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný podal žalobu rozhodcovskému súdu dňa 06.07.2016, ktorou sa žalovaný v postavení žalobcu domáhal zaplatenia 294,32 eur spolu s úrokmi z omeškania. Súčasťou žaloby boli listiny, ktoré žalovaný predložil aj do tohto konania a okrem toho pripojil časti prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok preukazujúce postúpenie uplatnenej pohľadávky a pokus o zmier. Rozhodcovský súd vyzval žalobcu na podanie žalobnej odpovede, ktorú žalobca prevzal dňa 29.07.2016. Žalobná odpoveď žalobcu podaná prostredníctvom jeho právneho zástupcu bola rozhodcovskému súdu doručená dňa 06.09.2016, v ktorej vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku vzhľadom na dátum splatnosti faktúr. Ďalej žalobca v žalobnej odpovedi namietol, že z dohody o uznaní nevyplýva, čo je dôsledkom uznania dlhu, teda v nej absentuje poučenie, že sa ukracuje na svojich právach. Keďže to bolo pred ním zatajené, takéto konanie zodpovedá nekalej obchodnej praktike. Súčasťou dohody nie je ani zmluva o poskytovaní verejných služieb, ani iné podkladové listiny. Namietol, že uznávací prejav je neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a pre absenciu slobodnej vôle vzdať sa možnosti namietat' uplynutie premlčacej doby. Navrhol preto, aby rozhodcovský súd žalobu zamietol. K žalobnej odpovedi pripojil žalobca aj rozsudok NS SR sp. zn. 8MCdo 1/2014, na ktorý odkazoval v žalobnej odpovedi. Dňa 02.10.2017 rozhodcovský súd vydal rozsudok, ktorým žalobe takmer v plnom rozsahu vyhovel, žalobu zamietol len v časti úrokov z omeškania, a to v tom smere, že žalovanému nepriznal požadovaný úrok z omeškania vo výške 8,75 %, 8,50% resp. 8,25 % ročne zo súm vyúčtovaných jednotlivými faktúrami, ale z týchto súm priznal úroky z omeškania len vo výške 5,75 %, 5,50 % resp. 5,25 % ročne podľa vývoja úrokových sadzieb ku dňu splatnosti tej - ktorej faktúry. Rozhodcovský rozsudok bol právnenému zástupcovi žalobcu doručený dňa 30.10.2017.

5. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal skutočnosťou, či žaloba bola podaná v zákonom stanovenej lehote. Rozhodcovský rozsudok bol doručený právnenému zástupcovi žalobcu dňa 30.10.2017, žalobca podal žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku dňa 31.1.2018, teda v posledný deň zákonnej 3-mesačnej lehoty v zmysle § 46 ods. 1 ZoSRK.

6. Ďalej sa zaoberal v zmysle pokynu odvolacieho súdu skúmaním, čo bolo účtované faktúrami, ktoré boli predmetom dohody o uznaní dlhu. Zistil, že vo faktúrach splatných od 25.03.2013 do 25.05.2013 boli účtované aj 2 upomienky oneskorenej platby, 1 poplatok za obmedzenie služieb a 1 poplatok za prerušenie služieb. Uviedol, že vo viacerých rozsudkoch slovenských súdov (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C 400/2015 zo dňa 02.05.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/133/2016 zo dňa 24.05.2017, rozsudky Okresného súdu Partizánske sp. zn. 6C 146/2016 zo dňa 22.02.2017, Okresného súdu Prešov sp. zn. 6C/146/2016 zo dňa 22.03.2017, Okresného súdu Humenné sp. zn. 9Csp/90/2017 zo dňa 01.02.2018, Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 67Csp/53/2017

zo dňa 07.02.2018 atď.) bolo rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvných podmienok právneho predchodcu žalovaného, týkajúcich sa poplatkov za upomienky vo výške 4,99 eur, ako aj poplatkov za obmedzenie a prerušenie služieb. V zmysle § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka je dodávateľ povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Aby bolo možné dosiahnuť cieľ, ktorý sa týmto ustanovením sleduje, uviedol, že je potrebné vykladať ho tak, že si nároky z neprijateľných podmienok nemôže dodávateľ uplatňovať, napr. na súde. Ak žalovaný ako právny nástupca pôvodného dodávateľa zahrnul do uznania dlhu aj nároky z neprijateľných podmienok a následne rozhodcovský súd vychádzajúc z tohto uznania takýto nárok priznal, aj keď v čase jeho vydania už boli vydané niektoré rozhodnutia všeobecných súdov o neprijateľnosti takýchto nárokov, potom súd prvej inštancie uzavrel, že rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu, čím bol naplnený dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle cit. § 45 ods. 1 písm. i) ZoSRK.

7. Zistil tiež, že rozhodcovský súd zaviazal žalobcu aj na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 47,80 eur. Zmluvná pokuta bola dohadovaná bez zohľadnenia času, ktorý uplynul od uzavretia zmluvy, čo spôsobilo, že klient bol povinný zaplatiť zmluvnú pokutu v rovnakej výške bez ohľadu na to, či dôjde k porušeniu jeho povinností na začiatku viazanosti, v jej strede alebo na konci viazanosti). Aj tieto ustanovenia takisto boli vyhlásené za neprijateľné podmienky, pričom značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa videli súdy predovšetkým v nezohľadnení časového hľadiska, v ktorom dôjde k porušeniu povinnosti zo strany spotrebiteľa (poukázal napr. na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12C/47/2013 zo dňa 30.09.2013, rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 5Co/622/2014 zo dňa 16.12.2014, rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/192/2015 zo dňa 03.03.2016, atď.) Vyhodnotil tak, že do uznania dlhu pripraveného žalovaným boli zahrnuté aj nároky z neprijateľných podmienok, čo rozhodcovským súdom nebolo správne zohľadnené, čo má za následok aj nesprávne právne posúdenie nároku odôvodňujúceho zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. l) ZoSRK.

8. Prvoinštančný súd vykonaným dokazovaním tiež zistil, že rozhodcovská zmluva bola vyhotovená na samostatnej listine a sú v nej uvedené všetky náležitosti vyžadované cit. § 3 ods. 3 ZoSRK. Možnosť podať žalobu na všeobecný súd zákon nevyžaduje ako náležitosť rozhodcovskej zmluvy, pričom táto možnosť vyplýva priamo zo zákona, teda z tohto dôvodu nevyhodnotil rozhodcovskú zmluvu ako neplatnú. Na druhej strane však dohoda o uznaní, ako aj rozhodcovská zmluva bola vyhotovená žalovaným. Aj keď uvedený postup je bežným aj v spotrebiteľských vzťahoch a sama osebe táto skutočnosť nespôsobuje neplatnosť týchto listín, prihliadal na skutočnosť, že žalobca ako spotrebiteľ neparticipoval na ich tvorbe, resp. minimálne na rozhodcovskú zmluvu a dohodu o uznaní dlhu nedal podnet. Za týchto okolností nemožno rozhodcovskú zmluvu a dohodu o uznaní záväzku považovať za individuálne dohodnuté. Vo vzťahu k individuálnemu dojednaniu uviedol, že toto má význam iba v tom, že ak došlo skutočne k individuálnemu dojednaniu, potom aj prípadnú neprijateľnú podmienku nemožno považovať za neprijateľnú - s poukazom na § 53 ods. 1 OZ. Z vyjadrenia žalobcu je zrejmé, že rozhodcovská zmluva bola žalobcovi zaslaná spolu s dohodou o uznaní, a to poštou. Táto skutočnosť bola medzi stranami sporu nesporná. Aj keď žalobca mal možnosť si ich doma v klude prečítať a rozhodnúť sa, či ich podpíše, na druhej strane takto spolu zaslané listiny bez jasného vysvetlenia, že nie je potrebné podpísať obe z nich a že uznanie dlhu nie je podmienené podpisom rozhodcovskej zmluvy, môžu navodiť (a zrejme aj navodili) dojem, že je potrebné podpísať obe listiny, čo napokon žalobca aj učinil. Hlavnou motiváciou žalobcu bolo dosiahnuť povolenie splátok svojho dlhu. Ak k tomuto žalovaný pripojil zároveň uznanie dlhu a rozhodcovskú zmluvu, aj keď na samostatnom liste papiera, takýto postup žalovaného bol spôsobilý ovplyvniť správanie žalobcu tak, že podpísal tak uznanie dlhu, ako aj rozhodcovskú zmluvu. Takýto postup žalovaného súd vyhodnotil ako nekalú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z.z., ktorá je zakázaná. Ak zákonom zakázaným spôsobom konania bolo dosiahnuté podpísanie rozhodcovskej zmluvy, potom ju súd vyhodnotil ako neplatnú pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, čo je dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. e) ZoSRK, keďže vo veci rozhodol orgán, ktorý na to nemal právomoc.

9. K ďalším dôvodom uvádzaným žalobcom (teda nesprávnosť zisteného skutkového stavu, skutočnosť, že by plnenie, na ktoré bol zaviazaný rozhodcovským súdom, malo byť by svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo by malo odporovať dobrým mravom, rozpor s verejným poriadkom, ani dĺžka konania pred rozhodcovským súdom), nie sú podľa názoru súdu prvej inštancie spôsobilé

na zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to z dôvodov uvedených vyššie. Dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku postačuje zistenie čo i len jedného z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1 ZoSRK. Keďže v konaní boli zistené viaceré dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku, súd prvej inštancie žalobe vyhovel a ďalšími dôvodmi sa už bližšie nezaoberal.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

11. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia vecí, keď konštatoval, že žaloba bola podaná v zákonom stanovenej lehote. Rozhodcovský rozsudok bol doručený právnenému zástupcovi žalobcu dňa 30.10.2017 a žalobca podal žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku dňa 31.01.2018, podľa súdu posledný deň zákonnej trojmesačnej lehoty v zmysle § 46 ods. 1 ZoSRK. Z § 46 ods. 1 z. č. 335/2014 Z.z. vyplýva, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 3 mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. S poukazom na § 121 ods. 1 až 3 CSP, ako aj § 122 ods. 2 a § 583 z. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka uviedol, že lehoty určené podľa mesiacov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Podľa názoru odvolateľa je zrejmé, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil skutočnosť začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ bol žalobcovi (resp. právnenému zástupcovi žalobcu) doručený rozhodcovský rozsudok dňa 30.10.2017, na základe vyššie uvedeného uplynula trojmesačná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku dňom, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty, t.j. uplynula dňom 30.01.2018 (pracovný deň). Keďže žalobca podal žalobu dňa 31.01.2018, podal ju oneskorene, po márnom uplynutí prekluzívnej lehoty na jej podanie. Právo žalobcu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku tak zaniklo márnym uplynutím zákonnej lehoty na jej podanie, na čo okresný súd bol povinný prihliadať z úradnej povinnosti (ex offio) a podanie žalobcu odmietnuť. Keďže žaloba bola podaná oneskorene, nie sú splnené zákonné dôvody na konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko zmeškanie lehoty nemožno zo zákona odpustiť, v súlade so zásadou z nepráva nemôže vzniknúť právo (ex iniuria ius non oritur), zásadou právo patrí len bdelym (vigilantibus iura scripta sunt) a najmä zákonnými ustanoveniami vyššie citovaných zákonov. Navrhol, aby odvolací súd predmetný rozsudok preskúmal a v zmysle § 389 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, vrátane trov právneho zastúpenia s tým, že ich dodatočne vyčíslil.

12. K odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že žaloba bola podaná za účinnosti CSP a podľa § 366 CSP - novoty v odvolacom konaní a vyvodil záver, že žalovaný nie je oprávnený vzniesť námietku uplynutia lehoty v odvolacom konaní, lebo ju mal možnosť uplatniť počas prvoinštančného konania, ktoré prebiehalo vyše roka a boli vytyčené tri pojednávania. Tiež tvrdil, že lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je procesnoprávnou lehotou, preto žaloba bola podaná včas. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/17/2017 z 09.04.2013. Navrhol preto rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Ako prílohu predložil kópiu podacieho hárku, z ktorého plynie, že žaloba bola ako doporučený list podaná na Pošte L. dňa 30.01.2018, 12:50 hod.

13. Žalovaný sa k replike žalobcu k odvolaniu žalovaného už nevyjadril, napriek tomu, že mu táto bola doručená 25.02.2020.

14. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 06.10.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil zákonné podmienky, pre ktoré zrušil rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný v

rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, čo malo vplyv na výsledok sporu. Správne bolo konštatované, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje žalobcu na plnenie, ktoré odporuje právnej úprave ochrany práv spotrebiteľa. Zrušený rozhodcovský rozsudok vychádzal z nesprávneho právo posúdenia veci, preto bol správne súdom prvej inštancie zrušený postupom podľa § 45 ods. 1 písm. i), l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní č. 335/2014 Z.z. v účinnom znení.

16. K odvolacej námietke týkajúcej sa tvrdenia, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku nebola podaná v zákonnej lehote troch mesiacov v zmysle § 46 ods. 1 ZoSRK odvolací súd uvádza:

17. Podľa § 46 ods. 1 ZoSRK, žalobu o určenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Z citácie uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku je možné podať v lehote troch mesiacov.

18. V zmysle ust. § 71 ods. 1 ZoSRK, ak niektorú otázku v konaní nemožno riešiť podľa tohto zákona, použijú sa primerane ustanovenia všeobecného predpisu o konaní pred súdmi, ak to povaha veci pripúšťa. Všeobecným predpisom v konaní pred súdmi je Civilný sporový poriadok (na ktorý odkazuje uvedené ustanovenie).

19. Podľa § 121 ods. 3, 5 CSP, lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

20. Odvolací súd tak dospel k názoru, že lehota upravená v § 46 ods. 1 ZoSRK v trvaní troch mesiacov na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku súdom je svojou povahou lehotou procesnoprávnou, v rámci ktorej je možné realizovať procesný úkon, akým je podanie žaloby v zmysle uvedeného ustanovenia citovaného zákona o rozhodcovskom konaní s podpornou platnosťou ustanovení CSP.

21. Ak teda rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený 30.10.2017 a žaloba o zrušenie uvedeného rozhodcovského rozsudku bola podaná na pošte dňa 30.01.2018, lehota troch mesiacov na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola zachovaná, hoci aj v posledný deň lehoty tým, že žaloba bola odovzdaná na poštovú prepravu. Z uvedeného plynie, že súd prvej inštancie správne posúdil a vyriešil otázku lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Odvolacia námietka žalovaného týmto smerom preto nie je dôvodná.

22. Keďže odvolateľ v odvolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd nezistil, aby súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Je možné jednoznačne konštatovať, že aj podľa názoru odvolacieho súdu boli splnené podmienky vyplývajúce z citovanej právnej úpravy, aby súd žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel. Na podporu správnosti rozhodnutia odvolací súd poukazuje aj na uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/17/2012 zo dňa 09.04.2013.

23. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v

odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04). 24. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III.; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I.; uznesenie Ústavného súdu SR z 23.06.2004, sp. zn. II. ÚS/209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ust. § 220 ods. 2 CSP.

25. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje aj s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie čo do výroku o trovách konania v súlade s § 387 ods. 2 CSP.

26. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a to uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).